

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB9

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB9", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 27.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb9-txt-shoot-id484f8645-ad75-4372-a5b0-9d2fe48e8fb6.pdf> (tilgået 29. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Sørgeligt, som jeg i sin Tid sagde til Christian d. VIII, sørgeligt at være Genie i en Kjøbstad. Det sagde jeg naturligviis saaledes, at det blev en Høflighed til ham, jeg sagde: Deres Majestæts eneste Ulykke er at Deres Viisdom og Klogskab er for stor og Landet for lille; det er en Ulykke at være Genie i en Kjøbstad. Hvortil han svarede: saa kan man gjøre destomere for de Enkelte. Det var den første Gang jeg talte med ham. Han sagde mig mange Smigrerier og bad mig at besøge ham, hvortil jeg svarede: Deres M: jeg besøger Ingen. Saa sagde han: ja, da veed jeg dog, at De Intet har imod, at jeg sender Bud efter Dem. Dertil svarede jeg: jeg er Undersaat, Deres Majestæt har at befale; men Lige for Lige, jeg betinger mig Eet« »Naa, og hvad er det?« »At jeg faaer Lov til at tale alene med Dem.« Derpaa rakte han mig Haanden og vi skiltes ad. I Talens Løb, i Begyndelsen, sagde han ogsaa Noget til mig om, at jeg havde saa mange Ideer, om jeg ikke saadan kunde overlade ham Nogle. Dertil svarede jeg ham, at jeg havde meent at min hele Stræben blandt Andet ogsaa var enhver Regjering gavnlig, men at Pointen i den just var at jeg var og blev Privat, da man ellers strax underskjød en smaalig Fortolkning. Og forøvrigt tilføiede jeg: jeg har den Ære at tjene en høiere Magt, hvorpaa jeg har sat mit Liv ind.«

Idet jeg kom ind af Døren og sagde mit Navn, sagde han: det glæder mig særdeles meget at see Dem, jeg har hørt saa meget godt om Dem. Dertil svarede jeg (som naturligviis i Forgemakket havde siddet i Frygt og Bæven og ikke vidst om jeg vilde komme paa Hovedet ell. paa Benene ind af Døren (En der stod med derude spurgte mig netop, om jeg vilde bukke tre Gange, naar jeg kom ind, hvortil jeg svarede, at det var et latterligt Spørgsmaal til mig, Sligt kunde en gl. Hofmand afgjøre forud, jeg vidste ikke om jeg kom paa Hovedet ell. paa Benene derind) men derpaa da, efter at være kommet derind, var traadt ham saa nær paa Livet, at han gik et Skridt tilbage, og havde sikkert mig hans Øine, hvor jeg strax saae, hvad jeg vilde): og jeg Deres Majestæt, jeg har altid sagt til mig selv, tilsidst bliver den Mand, Du kommer til at staae Dig bedst med, det bliver Kongen; thi for at det skal skee, maa jeg have Een, der har Aand nok dertil, og som saa staaer saa høit, at det ikke kunde falde ham ind at være smaalig mod mig.«

I det Hele vare mine Samtaler med ham vel værd at optegne.